

NÅDENS TID

En legende om den ytterste dag

Jeg la merke til ham med en gang, der han satt sammensunket og urørlig på benken og stirret trett på vannet som sprutet muntert opp av fontenen. Hans magre og ubarberte ansikt, den svarte, flekkete vinterfrakken og det bustete håret, ga et tragisk inntrykk, og jeg fikk medfølelse med den hjelpeløse skikkelsen. Jeg slo meg ned litt unna og ble sittende å betrakte ham, se etter noen bevegelser, et minespill, en handling av noe slag; men han satt sløv og urørlig.

Solen varmet, men et høstlig drag i luften fortalte at sommeren var over og at fuglene var i ferd med å forlate landet. Noen fjerne barnestemmer kunne høres over duren fra trafikken et stykke unna, men det var bare vi to som satt ved fontenen.

Jeg følte at han hadde behov for kontakt med noen, og etter en stund fikk jeg en innskytelse, reiste meg og gikk bort til ham. Jeg spurte vennlig:

- Kan jeg hjelpe deg med noe?

Uten å se på meg ristet han langsomt på hodet, og litt etter hørte jeg ham mumle:

- Det er for sent...

Jeg valgte å overhøre dette underlige svaret og fortsatte, litt nølende:

- Men kan jeg ikke få by på en kopp kaffe og litt mat? Mitt hjem ligger på den andre siden av parken og det er kort vei å gå....

Han reagerte ikke med det samme, og jeg tidde. Men nettopp som jeg hadde tenkt å gi opp og fortsette min formiddagstur, sa han sakte:

- Det er for sent for meg og for deg. Det er for sent for oss alle.

Og etter en ny pause tilføyde han nesten uhørlig:

- Nådens tid er forbi!

En tulling som har fått en fiks idé, tenkte jeg nøkternt og

trakk på skuldrene. Jeg snudde meg for å gå, men nå fortsatte han:

- Hvis du har tid til å høre, kan jeg fortelle hva som har hendt, men du vil neppe tro et ord. Ingen andre har gjort det.

Han så på meg. Blikket var rolig og fast, og han virket ikke som noe sært menneske. Jeg lo kort:

- Ingen fare med tiden, min gode mann. Tid er noe vi pensjonister har nok av.

Jeg satte meg på benken ved siden av ham, og det ble en pause. Men omsider rensket han stemmen, bøyde seg forover mot meg og spurte lavt:

- Tror du på overnaturlige krefter og slikt?

Jeg trakk på skuldrene. Det var lenge siden folk hadde brydd seg om spøkelser og lignende fenomener, og jeg sa det. Han nikket:

- Slik var det også med meg - inntil det skjedde - det forferdelige.

Ny pause. Så endelig kom han med sin historie, som han fortalte med en lav stemme - som om han røpet en hemmelighet:

- Jeg har ikke lenger klart for meg når det hendte. Kanskje er det noen dager siden, kanskje noen uker. Siden den morgenen. Jeg våknet meget tidlig med en underlig fornemmelse som jeg aldri hadde hatt før, en urovekkende følelse av noe nærværende og påtrengende, at et eller annet var i gjære. Som om jeg var i stor fare.

Ute var det såvidt begynt å demre, men i rommet var det ennå så mørkt at jeg ikke kunne skjelne de enkelte gjenstandene tydelig. Jeg ble liggende årvåken en stund og lytte, men bare duren fra noen få biler som passerte nede på gaten var alt som kunne høres. Derfor skvatt jeg da det plutselig lød en dump lyd borte ved bokhyllen, som om noe falt ned. Og da jeg tente lyset, så jeg en bok ligge oppslått på gulvet. Jeg sto opp og grep den for å sette den tilbake på plass i reolen, men jeg ble stående med boken i hånden, for blikket hadde festet seg ved et avsnitt på den ene siden der hver linje var understreket, og jeg leste:

Han sa også til folket: Når dere ser det stiger en sky opp i vest, sier dere straks: Nå kommer det regn! Og det slår til. Og når dere merker at det blåser fra syd, sier dere: Nå blir det varmt! Og det slår også til. Hyklere! Det jord og himmel varsler, kan dere tyde, hvorfor kan dere da ikke tyde denne

tid?

Jeg ble stående og gruble over disse ordene, for jeg fikk en eiendommelig følelse av at det ikke var ved en tilfeldighet jeg hadde lest dem. Det var som om de hadde en spesiell betydning akkurat den morgenen, som om det var en gåte det hastet med å få løst.

Undrende satte jeg boken tilbake på plass og gikk tilbake til sengen. Men knapt hadde jeg fått lagt meg før den samme lyden kom igjen, og det var uhyggelig å se at boken påny lå oppslått på gulvet. Jeg fikk et lite støkk da jeg så den oppslatte siden. Noen linjer som var understreket på samme måte som forrige gang falt meg i øynene, og jeg leste:

Salig er den som leser de profetiske ord, og de som hører dem og holder fast ved det som er skrevet! For tiden er nær.

Dette var merkelig. En bok jeg aldri leste var to ganger falt i gulvet, og to ganger var den oppslått på sider der bestemte linjer var understreket, og ordene syntes å ha en sammenheng med hverandre. Og det var skjedd grytidlig og på akkurat den dagen. Jeg følte meg mer og mer ille til mote, for det var som om en eller annen person var usynlig tilstede i rommet og prøvde å fortelle meg noe.

Lenge ble jeg sittende med boken i fanget. Gjennom vinduet i mitt takkammers kom de første svake stråler av morgensolen, som lyste rødlig gjennom den evindelige, brune disen over denne store metropolen, og viste meg en tilsynelatende vanlig hverdag. De tusener av leiegårder, de kjempemessige komplekser av kontorbygg og fabrikker, de endeløse asfaltgater som kappet opp boligmassen i blokker, alt begynte å få arbeidsdagens tone, og larmen fra den økende rushtrafikken lå i luften som en fjern torden. Men følelsen av at noe skjebnesvangert var i emning, ville ikke forta seg. Jeg var nervøs og urolig, og undret meg over betydningen av ordene jeg hadde lest.

Det var underlig at jeg ikke straks la merke til det, for hver morgen pleide jeg å se mot den gamle katedralen som strakte sine mørke masser med spir og tårn opp over byens bygningslandskap. Som et dominerende monument står den jo på sin høyde, synlig fra alle kanter av byen. Jeg pleide å se på tårnet med klokken og kontrollere tiden, for det gamle urverket gikk alltid presis. Men den morgenen var det skjedd noe

spesielt. Tårnuret var stanset for første gang på det man kunne minnes, og merkelig nok sto viserne nøyaktig på tolv. Det var så oppsiktsvekkende at selv avisene omtalte det.

Allikevel, fremmede (han lente seg fortrolig over mot meg) - allikevel er det et poeng her som ingen andre observerte: Klokken stanset nemlig to ganger den dagen, men første stopp tidlig om morgenen var det bare meg som la merke til. Avisene omtalte bare den andre stopp.

En langsomt voksende forvissning sa meg at alt dette var jærtegn. Det var gåtefulle makter som ønsket å vise at den dagen var en spesiell dag. Noe skjøv meg og alle mennesker frem i en bestemt retning, og forvirret over hva dette kunne bety, prøvde jeg å minnes ord og setninger fra min barndoms lære. Ord om nådens tid. At denne guddommelige gunst, som ga menneskene adgang til paradiset og evigheten hvis de ville gripe sjansen, bare skulle finnes på jorden inntil slutten var nær. Da ville portene bli lukket, og en himmelsk dom ville bli holdt over menneskene for deres gjerninger.

Uansett hvor mye min fornuft forsøkte å si meg at dette var absurde og latterlige tanker, trengte allikevel vissheten inn i mitt sinn: Nådens tid var til ende! Dette måtte være den siste dag!

Det kom en angst i meg, og jeg fikk behov for å snakke med noen om det som var hendt. Men jeg er ensom i denne store byen og kjenner ingen, så hvem skulle jeg oppsøke? Jeg kledde på meg og gikk ut på gaten mens jeg grundet på dette. Morgentrafikken var som vanlig livlig og intet tydet på at andre hadde fått noe tegn på at dette var en spesiell dag. Dog følte jeg intuitivt at de også hadde fått tegnet på en eller annen måte.

Plutselig fikk jeg den idé, at jeg kunne gå ned til katedralen og oppsøke presten for å samtale om nådens tid og de siste tider. Samtidig kunne jeg få undersøkt hvorfor tårnklokken hadde stanset på tolv.

Da jeg kom frem, fikk jeg en overraskelse: Uret i tårnet var igjen begynt å gå, og det viste korrekt tid. Jeg la dessuten merke til at katedralens store inngangsdører sto vidåpne, og fra terskelen kunne jeg se like inn til alteret i det fjerne. Der sto to store messingstaker med lys som brant med rolige flammer, ett på hver sin side av krusifikset som reiste seg mektig mot kirkehvelvingen.

Ingen var å se, og det hvilte en eiendommelig stemning over hele kirkeskipet, som om man ventet at de tomme benkeradene snart ville bli fylt til høymesse. Jeg begynte å gå

langsomt og vaksomt oppover mot koret. Alt var stille, ikke en lyd kunne høres. Bare trafikklarmen fra hovedgaten like ved trengte inn som en fjern dur gjennom den åpne portalen bak meg. Da jeg nådde frem til første benk, satte jeg meg ned for å vente, i håp om at noen skulle komme. Men det gikk en lang stund uten at noe skjedde.

Endelig hørte jeg skritt, og en mann kom gående opp midtgangen. Han stanset ved siden av meg og spurte forundret hva jeg gjorde i katedralen, og hvordan det kunne ha seg at den var åpen og at lysene var tent? Jeg fortalte så om mitt ærend og om hvordan stedet var da jeg kom.

Mannen så først tvilende på meg før han sendte et granskende blikk rundt i kirken, gikk litt omkring og undersøkte, og kom tilbake. Kort berettet han så at presten jeg søkte var funnet død samme morgen. En av politiets patruljebiler hadde grytidlig kjørt forbi og observert at katedralens dører sto åpne, og at det var fullt opplyst innenfor. Dette syntes de var så mistenkelig, at en konstabel gikk inn for å undersøke nærmere, og der hadde han funnet den gamle presten liggende død inne i alterringen. Årsaken til at presten hadde vært i katedralen på den tiden av døgnet, visste ingen, men da det ikke fantes tegn til vold, gikk man ut fra at den aldrende mannen måtte ha fått en mental ubalanse før han døde, og så fått for seg at han skulle åpne dørene og tenne lysene.

Den døde var ført bort, lysene slukket og dørene låst, så hvem kunne ha åpnet kirken og tent dem på ny? Det var bare den gamle presten og ham selv som hadde nøkler, fordi han hadde oppsynet med bygningen og dens vedlikehold.

Oppsynsmannen ristet undrende på hodet, og gikk opp til alteret og slukket lysene. Jeg fulgte ham ut og så at de massive tredørene ble forsvarlig låst ennå en gang.

Ikke før hadde vi skilt lag, før en ny innskyttelse slo ned i meg. Jeg begynte å oppsøke den ene etter den andre av byens gjenværende kirker i håp om å finne en troende jeg kunne tale med, men ingen var å oppspore. Allikevel oppdaget jeg overalt de samme tegnene: Dørene i de forfalne gudshusene sto åpne, det brant lys på alle alterbordene, og gikk jeg dit opp, fant jeg alle steder den gamle boken ligge oppslått på den samme siden, den siden som fortalte at det syvende segl var brutt.

Jeg forsto alt sammen, og jeg visste hvorfor klokken i tårnet stanset på tolv den morgenen. Katedralen ville vise alle at nådens tid var slutt når dagen endte. Frelsens tider opphørte.

Dommen var nær.

Alle hadde sikkert fått sine tegn den dagen, på en eller annen måte, men hvor mange hadde lagt merke til dem? Ingen! Absolutt ingen uten meg selv. Og det kom en besettelse over meg: Jeg måtte oppsøke menneskene, be dem vokte på tegnene og nytte timene som var tilbake. Ennå kunne det evige liv bli deres, men det hastet! Og jeg stanset alle jeg maktet for å fortelle om jærtegnene; om nådens tid; om den siste dag; om dommen; og om paradiset.

Det forferdet meg å oppdage at alt var forgjeves. Menneskene lukket seg til, var likegyldige eller hånlige: Dommedag hadde gærninger spådd i tusenvis av år, men ennå hadde ingen sett noe til den, sa enkelte. Det eneste jærtegnet de hadde fått når klokken stanset, var regningen fra urmakeren, skrattet andre. Og at åpne dører, tente lys og bøker som datt på gulvet skulle være hint fra himmerike, var den beste vitsen de hadde hørt det året. Hahaha!

Etter å ha gått i menneskevrømmelen i mange timer og oppfordret forbipasserende til å nytte nådens tid som svant så uhyggelig fort, bare for å møte likegyldighet, fleip eller hånletter fra alle, var jeg blitt trett og resignert. Jeg kjøpte litt mat, gikk tilbake til høyden med katedralen og satte meg på en benk i nærheten for å spise. Men jeg stirret måpende på inngangsdørene da de fanget min oppmerksomhet: De sto åpne - igjen. På vidt gap. Og da jeg skyndte meg bort og kikket inn, så jeg at lysene på alteret atter var blitt tent og brant som før.

Flere timer ble jeg sittende på terskelen og observere menneskene som hastet forbi nedenfor på fortauet og i trafikken. Alle hadde fått tegnene, men ingen kom til katedralen, og ingen vokter på minuttene og timene som ble borte. Da det mørknet mot kveld, reiste jeg meg og begynte å rusle nedover langs den store boulevarden gjennom byens sentrum. Barene, kafeene, showteatrene og kinoene var åpne. Popmusikken hørtes fra diskotekene. Lysreklamene blunket og blaffet i sprakende farger. Butikkvinduene skinte med tusenvis av varer som ingen trengte, men som alle kjøpte. Det myldret av mennesker som hadde rikelig tid til fornøyer, men ingen tid til å akte på samtidens tegn.

Jeg forsøkte ikke å snakke til flere lenger. Narren i den mørke frakken ville de allikevel ikke høre på, derfor drev jeg bare formålsløst nedover den mondéne hovedgaten som en fremmed. Etterhvert var jeg blitt meget trett, og da jeg oppdaget en benk ved en bussholdeplass, satte jeg meg, sank sammen og

sovnet.

- - -

Jeg våknet med et rykk, og så straks mot katedralen som syntes å ligge langt, langt borte. Klokken i tårnet var sterkt opplyst, og jeg la til min forferdelse merke til at den viste tyve minutter på tolv. Jeg hadde sovet bort kostbare timer. Tiden var nesten ute.

Som i feber begynte jeg å løpe. Avstanden syntes uendelig, og en sterk angst hadde grepet tak i meg: Kanskje jeg ikke nådde frem før klokken slo tolv. Jeg løp og løp. Folk ble dultet til side. Jeg snublet og falt. Gang på gang. Reiste meg og løp panisk videre. Trettheten var borte, men min utrenede kropp maktet ikke å få meg fort nok frem. Jeg hev fortvilet etter pusten og anstrengte meg til det ytterste. Allikevel syntes det å ta endeløst av tid før jeg helt stakkåndet nådde høyden.

På langt hold så jeg at det flommet et uvanlig sterkt lys ut av de åpne kirkedørene, og jeg ble nesten blendet da jeg til slutt kom inn og gikk langsamt opp midtgangen. Alt liksom skinte i det store kirkeskipet, et lysvell så fantastisk som jeg aldri før hadde sett, og oppe på alteret brant de to lysene med flammer så intense, at de strålte på krusifikset som to små soler.

Bare lyden av mine egne varsomme skritt kunne høres mens jeg gikk gjennom katedralen og helt frem til alterringen, hele tiden med blikket festet på mannen som hang på det veldige, gamle korset. Og jeg syntes det så ut som om skulpturen var levende og led under en stor smerte. En uendelig medlidenhet med den korsfestede strømmet gjennom meg, og jeg fikk et barnlig ønske om å kunne ta ham ned for å lindre hans smerter og lege hans sår. Men jeg ville ikke make det, for jeg var alene, og ingen andre som kunne hjelpe var kommet til ham i denne siste time. I avmakt strakte jeg armene opp mot ham og ropte til ham.

Det var som om det gikk en skjelven gjennom skikkelsen. Hans øyne syntes å åpne seg og se ned på meg, og blikket var så fullt av varme. Og jeg var sikker på at han nesten umerkelig nikket til meg.

Men jeg fikk en følelse av overveldende ensomhet og sorg, og jeg lenet meg over alterringen og begynte å gråte.

- - -

Sjokket da klokken slo tolv fikk meg til å gispe, og i samme øyeblikk sluknet alt lys momentant. Slagene kom langsamt og tungt, og jeg anstrengte meg for å venne øynene til gatelysenes svake gjenskin, som sivet inn gjennom de høye gotiske

vinduene og skapte et uhyggelig tussemørke i kirkerommet. Etter det tolvte slaget ble det lammende stille noen sekunder. Det var som om noe holdt pusten et øyeblikk, og jeg fikk en sterkere følelse av angst enn noensinne den dagen, som om et eller annet truende nærmet seg, som om mektige krefter var i ferd med å bli utløst.

Derfor ble jeg skremt da det plutselig kom en lyd fra stedet der krusifikset sto. Det var som om noen langsomt dro en lang, rusten spiker ut av en planke, og mens den knirkende lyden ble stadig sterkere, merket jeg at det var som om noe skjøv meg bestemt vekk fra alterringen. Engstelig begynte jeg å gå baklengs nedover midtgangen, hele tiden med øynene stivt festet på korset som såvidt kunne skimtes i mørket, men jeg kunne ikke se noe røre seg.

Like plutselig som lyden var begynt, holdt den opp. Det ble igjen dødsens stille. Intet syntes å skje. Da syntes jeg plutselig å skjelve en bevegelse i korset. Det svaiet langsomt frem og tilbake noen ganger, som om det prøvde å komme løs, før det atter sto urørlig. Noen sekunder. Men med ett begynte det å falle - forover - og med en voldsom kraft ble alterringen splintret og krusifikset knust mot steingulvet. Lamslått ble jeg stående å se på den ødelagte skikkelsen, og jeg syntes å oppdage en mørk væske som fløt ut på gulvet omkring den.

Så skjedde mer. Jeg forsto det fordi følelsen av å bli skjøvet nedover mot utgangen ble stadig sterkere. Det var som om noen ville jeg skulle skynde meg ut. Det var som om det hastet.

Da oppdaget jeg den mørke skyggen. Som en svart vegg fra gulv til tak kom den sigende, som om den vokste ut av altertavlen. Den oppslukte alt. Vinduene med glassmaleriene rundt koret forsvant, ett etter ett. Alterbordet med lysene ble borte. Bit for bit ble alterringen fortært, ble til mørke, og den truende veggen kom glidende lydløst nedover mot benkene, mot midtgangen hvor jeg sto.

Jeg ble grepet av en isnende redsel, for jeg visste hva det ville bety om skyggen nådde meg. Panisk prøvde jeg å løpe mot dørene som stadig sto åpne, men selv om det var krefter som syntes å skyve meg fremover, var det som om føttene var av bly, og hvert skritt kostet meg store anstrengelser. Mørket halte ubønnhørlig inn på meg. Slukte benkerad etter benkerad. Kom nærmere og nærmere.

Da jeg endelig nådde utgangen og slapp ut av bygningen, var skyggen rett bak. Det var liksom den grep etter meg, og jeg

kjente et iskaldt, lammende gufs i ryggen, slik at jeg falt sammen ute på steintrappen og ble liggende og gispe etter pusten. Svakt hørte jeg en knirkende lyd fra dørene da de lukket seg; og med et tordnende drønn, som ga en hul gjenklang i bygningens indre, ble de stengt.

Det gikk noen minutter før jeg møysommelig reiste meg og så katedralen stå mørk og dyster mot stjernehimmelen. Gjennomrystet av hva jeg hadde opplevd, skyndte jeg meg vekk.

- - -

På boulevardens brede fortauer var det ennå mange ute og spaserte under trærne som dannet en praktfull allé i hele gatens lengde. Fortauskaféene var fullt belagt, og det lød munter musikk etterhvert som jeg passerte. Man spiste og drakk, man pratet og lo. Man hygget seg i den milde natten, og ingen syntes å ha noen bekymringer eller sorger. Det var nettopp skjedd en forferdelig katastrofe for menneskeheten, men ingen visste det. Ingen hadde aktet på tegnene, og ingen hadde merket noe uvanlig.

Først utpå morgensiden var jeg igjen tilbake på mitt kvistværrelse etter å ha gått rundt på gatene i ørske hele natten. Jeg la meg straks på divanen for å forsøke å sove, men neppe hadde jeg lagt meg før en tanke jog gjennom meg som et spyd:

Jeg var jo latt tilbake! Nådens tid var endt, men ennå var jeg blant forbannelsens mennesker, de fortapte. Jeg hadde ropt utover gatene og plassene om den siste tid, inntrengende oppfordret hundreder av forbipasserende om å gi akt på jærtegnene, men jeg hadde glemt meg selv. Jeg hadde hatt evigheten i hendene, men jeg tok ikke vare på anledningen....

- - -

Han ble sittende taus og stille, og jeg forsto at den fremmede hadde sluttet sin beretning. Jeg ble sittende og gruble på denne fantastiske historien. Hva skulle jeg tro? Det var alminnelig kjent at det hadde skjedd eiendommelige ting i katedralen den siste tiden. Man hadde i flere dager holdt på med omfattende reparasjoner av tårnklokken, som plutselig var stanset for første gang på det man kunne minnes, og den var stanset nøyaktig på tolv. Dessuten var det alle kirkene hvor man hadde funnet samtlige altere splintret og ødelagt. For ikke å snakke om det store krusifikset som var falt ned, og den døde presten i katedralen. Avisene hadde slått opp disse hendelsene, og hærverket var et mysterium for alle. Særlig var man opptatt av den store blodpølen som ble funnet på steingulvet. Ryktene svirret, og politiet hadde etterlyst vitner og mulige skadede i

forbindelse med uhellet, men ingen hadde meldt seg.

Det streifet meg et øyeblikk at mannens fantasi var blitt påvirket av disse avisskriveriene, men en indre stemme sa at han hadde fortalt sannheten. Som om han hadde lest tankene mine, spurte han, nærmest ut i luften:

- Du tror jeg har lest dette i avisene...?

Men da han så på meg, visste han det: Jeg trodde ham.

Det var allerede langt på formiddagen da han fulgte meg hjem og fikk sitt måltid. Han hvilte en stund innen han reiste seg for å gå videre. Jeg greide ikke nøde ham til å bli en stund til for å falle mer til ro. Da vi sto i døren for å ta farvel, slo en tanke ned i meg, og jeg sa:

- Det er noe i din beretning som du kan ha oversett betydningen av. Var det ikke slik at skikkelsen på korset virket levende og nikket til deg? Kunne ikke det oppfattes som et løfte? At du allikevel ikke kom for sent, men var den siste han ga plass i sin himmel?

Den fremmede ble stående stille et øyeblikk, slått av mine ord, som om han kom til å huske på noe viktig, noe han utilgivelig hadde glemte. Så var det som om hans ansikt klarnet, og jeg så at han fikk tårer i øynene. Og uten å si et ord mer gikk han fra meg.

- - -

Neste formiddag ringte det overraskende fra politiet som ba meg komme ned til hovedstasjonen. Der ble jeg vist inn til en betjent som fortalte at man samme morgen hadde funnet en ukjent mann død på katedralens trapp, og i en av lommene på den døde frakk hadde det ligget en konvolutt med mitt navn skrevet utenpå. Dødsårsaken var foreløpig ukjent, men intet tydet på en forbrytelse. Allikevel var man på bakgrunn av de eiendommelige hendelser og dødsfall i denne bygningen interessert i mulige opplysninger jeg kunne gi.

Jeg var ikke i tvil om hvem mannen var, og jeg fortalte kort om møtet med den ukjente, men uten å si et ord om hans merkelige beretning. Da jeg ikke kunne svare på spørsmål om hans identitet, rakte politimannen meg til slutt den åpne konvolutten, hvis innhold han åpenbart kjente. Jeg puttet den i lommen og reiste meg for å gå, men jeg ble stående og nøle et øyeblikk foran døren. Så vendte jeg meg og sa:

- Jeg er blitt klar over at det er begått et mord i katedralen, og de skyldige er ikke vanskelig å finne. Det dreier seg ikke om tilfellene med den gamle presten som ble funnet død i alterringen, og den døde mannen dere fant foran katedralens

porter i morges, begge er helt sikkert blitt drept, men hvor rart det enn måtte høres, vil jeg sterkt understreke at ingen av dem ble myrdet.

Vi står så tilbake med den mystiske blodpølen som ble funnet på gulvet under krusifikset, og hvor man antar at en eller annen kom alvorlig til skade da det falt ned. Man er på villspor. Løsningen ligger nemlig helt opp i dagen, såsant man har erkjennelse nok til å innse det: Blodet stammer fra skikkelsen på korset - og han ble myrdet. Ennå engang.

Jeg så politibetjenten rett inn i øynene mens jeg sa dette, og uten å høre hans reaksjon på mine ord, hilste jeg og gikk.

- - -

Ute skinte solen i den herlige høstdagen, og en mild vind fra fjorden fulgte meg opp til katedralen. Der fant jeg en benk i parken, satte meg, og betraktet lenge det mektige gudshuset som strakte sine eldgamle tårn og spir mot den klare, blå himmelen. Så tok jeg frem konvolutten. Varsomt dro jeg ut et lite stykke hvitt papir, og jeg følte et vemod da jeg leste hva han hadde skrevet. Med store bokstaver sto bare disse to ordene: "GLEDENS DAG".

Han hadde nådd frem - som den siste.